

St. Joseph's Journal of Humanities and Science

ISSN: 2347 - 5331

<http://sjctnc.edu.in/6107-2/>

பழந்தமிழரது திருமணத்தில் வெளிப்பட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகள்

- முனைவர். ம.வனத்தையன் *

முன்னுரை

“பண்பு” என்ற வினைச்சொல்லில் இருந்து உருவானதே பண்பாடு என்ற சொல். இச்சொல்லிற்கு பக்குவப்படுத்தல் எனப்பொருள். மனிதன் மேற்கொண்டுள்ள செயல்கள் அனைத்தும் பண்பாட்டையே வெளிப்படுத்துவதாகும். மனித இனம் கடைபிடிக்கக்கூடிய பண்பாட்டுக்கூறுகளில் திருமணமும் ஒன்று. குடும்பம் என்ற கூட்டுக்குள் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதற்குரிய சடங்காக, சட்டமாக, உரிமையாகத் திருமணம் விளங்குவதால், இதன் பெருமையினை இலக்கியங்களும் சுட்டிக்காட்டி இருக்கின்றன. அவ்வாறு இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டிய திருமணம் பற்றிய செய்திகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு இக்கட்டுரை விளக்க முற்படுகிறது.

தொல்காப்பியம் சுட்டும் திருமணம்

தமிழரது பண்பாட்டினுக்கு முதன் முதலில் வழி வகுத்தது தொல்காப்பியம் தான். இதில் பொருளாதிகாரம் பண்டைத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு நெறிகளை வகுத்துக் காட்டும் வாழ்விலக்கணமாகவும் திகழ்கிறது. தமிழனுக்கு தலையாய பண்பாட்டின் படிப்பினையை எடுத்தோதிய தொல்காப்பியம் திருமணத்தைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்ல மறக்கவில்லை. ஒத்த பிறப்பு, ஒத்த ஒழுக்கம், ஒத்த ஆண்மை, ஒத்த ஆண்டு, ஒத்த அழகு, ஒத்த அன்பு, ஒத்த நிறை, ஒத்த அருள், ஒத்த அறிவு, ஒத்த செல்வம் என்னும் பத்து வகையும் மணமக்களுக்கு அவசியம் என்பதை உறுதி படுத்தியிருக்கிறது. (தொல்காப்பியம், பொருளாதிகாரம் : மெய்ப்பாட்டியல் 25) மேலும் திருமணம் என்பது சடங்குகளோடு பொருந்திக் கொள்வதற்குரிய மரபினை உடையது என்றும் கொடுத்ததற்குரிய மரபினையுடையோரால் தலைவியைத் தலைவனுக்குக் கொடுப்பது என்று திருமணத்திற்கு இலக்கணமும் கூறியிருக்கிறது.

“கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”- (தொல்காப்பியம், பொருளாதிகாரம், கற்பியல், 139)

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழரின் திருமணம் எவ்வாறு கடைபிடிக்கப்பட்டது என்பதற்கு மேற்கண்ட பாடலே போதுமானது. சமுதாயத்தில் திருமணம் முறைபடுத்தப்பட்டதற்குரிய காரணத்தையும் தொல்காப்பியம் சுட்டியிருக்கிறது.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” - (தொல்காப்பியம், பொருளாதிகாரம், கற்பியல், 4)

* தமிழ்த்துறைத் தலைவர், தாயவளனார் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி) கடலூர் -1.

இப்பாடல் மூலம் அவரது காலத்திற்கு முன்பு திருமணம் சமுதாயத்தில் முறையாக நடந்தேறவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. காரணம்: தொல்காப்பியக் காலத்திற்கு முன்பு தலைவனும் தலைவியும் சேர்தலை மணமாயிருந்திருக்க வேண்டும். பெரும்பான்மை காதலின் விளைவால் மணம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். பெற்றோர் பிற உறவினர் என்போர் அறியாமலே அம்மணம் நிறைவேறி இருக்க வேண்டும். எனவே அக்கால மணவாழ்வில் பொய்யும் குழப்பமும் தோன்றியதால் அறிவில் சிறந்த சான்றோர்கள் மணமுறைக்கு எனச் சில சடங்குகளை வகுத்திருக்கின்றனர் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது. இருமணங்கள் இணைந்தால் மட்டும் போதாது அது சமுதாயத்தில் சரியான முறையில் அங்கீகரிக்கவும் படவேண்டும் என்ற சீர்திருத்த திருமண வாழ்வு என்றோ உருவாகிவிட்டதை தொல்காப்பியம் நமக்கெல்லாம் தெரிவித்திருக்கிறது. திருமணத்தில் நடைபெறும் சடங்குகள் அனைத்தும் கணவன் மனைவி இருவரையும் ஒழுங்குபடுத்தவே என்பது இதன் மூலம் புலப்படுகிறது.

முறையானத் திருமணத்தையும் அது தோன்றியதன் காரணத்தையும் எடுத்தோதிய தொல்காப்பியம் அக்கால சமுதாயத்தில் வழக்கில் இருந்த இருவகைத் திருமணங்களையும் தெரிவித்திருக்கிறது. “வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல்” - (தொல்காப்பியம், பொருளாதிகாரம், கற்பியல், 49) களவு வெளிப்பட்ட பின் பெற்றோர்கள் சம்மதித்து திருமணம் செய்து வைத்தல் ஒரு வகை. களவு வெளிப்படும் முன்பே திருமணம் நடந்து விடுதல் ஒரு வகை.

சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டும் திருமணம்

தொல்காப்பியம் உணர்த்திய இருவகைத் திருமண முறைகள் சங்க காலத்தில் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றன. அக இலக்கியங்கள் மிகுதியாக களவின் வழிவந்த திருமணத்தையே சுட்டுகின்றன. களவொழுக்கத்தை அறிந்ததும் தமையன்மார் மறுத்துப் பின் உடன்படும் செய்தியைக் கலித்தொகை சுட்டுகிறது. (கலித்தொகை: 39:22-25) திருமணத்தில் மணப்பெண்ணுக்குப் பொருளைக் கொடுத்துத் திருமணம் செய்யும் குறிப்பும் தென்படுகிறது. (கலித்தொகை: 136:11) மணமகனுக்கு ஈடாக பரிசுத் தொகையை மணமகள் வீட்டார் கொடுத்ததை அகநானூற்றுப் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

“கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்

உறுமெனக் கொண்டுநர் அல்லர்

நறுநுதல் அரிவை பாரிழை விலையே” (அகநானூறு: 136: 3-5)

மணப்பெண்ணின் தந்தை தனது மகளுக்கு இறையாக புது வருவாயை உடைய நியமம் என்னும் ஊரினைக் கொடுப்பினும் அது ஈடாகாது எனச் சுட்டுவதில் இருந்து மணமகள் வீட்டார் பெண்ணுக்குப் பரிசுத் தொகை கொடுத்து திருமணம் செய்து கொண்ட பண்பாடு வழக்கில் இருந்திருக்கின்றது. குறுந்தொகையிலும் இது போன்ற செய்தியை உணரமுடிகிறது. தலைவியை மணப்பதற்கென்றே தலைவன் வெளியூர் சென்று பொருள் ஈட்டி வந்து முறையாகப் பெண் கேட்கிறான். இதனை அறிந்த தோழி இனி ஊரார் சுற்றத்தார் அனைவரும் பழி தூற்றல் இன்றோடு முடிவடையும் என்று தலைவியிடம் கூறுவது போல செய்தி ஒன்று பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (குறுந்தொகை: 34.3) தொல்காப்பியக் காலத்திலும் இம்முறை நடைமுறையில் இருந்திருக்கிறது. (தொல்காப்பியம், பொருளாதிகாரம், கற்பியல்: 9:1)

நல்ல நாள் பார்த்து தமது சுற்றத்தாரோடு பெண் கேட்டுச் செல்லும் பண்பாடு சங்க காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது. திருமணம் செய்வதற்குரிய நல்ல காலமாக வேங்கை மலரும் பருவத்தையும், அவ்வேங்கை மரத்தின் கீழ் மணம் பேசி முடிக்கப்பட்டதையும் கலித்தொகை விவரிப்பதில் இருந்து சங்க காலத் திருமணச் சடங்கில் வேங்கைமரம் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது என்பது இதன் மூலம் உணரவும் முடிகிறது. காளையை அடக்கிய காதலரின் கையைப்பிடிக்கும் ஆயமகளிரின் திருமணமும் கலித்தொகையில் மட்டுமே காணப்படும் தனிச்சிறப்பாகும்.

திருமணத்திற்கு முன்பு மணமகளை நீராட்டுதல் என்னும் சடங்கு நடந்தேறியிருக்கிறது. அந்நீராட்டின் போது இவள் கற்பு தவறாமல் கணவனுடைய அன்புக்குரியவளாய் ஆகுக என பெற்றோரும் மற்றோரும் புகழ்ந்தேத்தி மணமகளை மணமகனிடம் கொடுத்தனர். இருவரையும் வைத்து வாழ்த்துதல் என்னும் உயரிய பண்பாடும் நடந்தேறியிருக்கிறது.

**“பகுமண முழுவொடு பருஉப்பனை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விருப்புறு” (அகநானூறு, 136:12)**

களவைக் கற்பாக்கிக் கொள்ள முயற்சிக்கும் உத்திகளில் ஒன்று தான் உடன்போக்கு, உடன்போக்கிற்குப் பின்பு திருமணத்திற்கான சடங்கை இல்லத்தில் உண்டாக்கி இருக்கின்றனர். இது இருவீட்டார் கோபத்தினை நீக்கும் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட பண்பாடாக அக்காலை தோன்றி இருக்க வேண்டும். மற்றொரு அகப்பாடல் தீய கோள்கள் நீங்கப் பெற்ற அழகிய வானம் விளக்கமுறத் திங்களை உரோகினி கூடிய நன்நாளில் மணமனையினை அழகுபடுத்தினர். கடவுளை வழிபட்டனர். மணமக்கள் திருமண நாளன்று கோடி உடுத்தினர் என்பதை தெரிவிக்கின்றது.

**“கொடுபுறம் வறைஇக் கோடி கலிங்கத்து
ஒடுங்கினாள்” - (அகநானூறு, 86: 21-22)**

சங்க இலக்கியத்துள் தமிழர் தம் திருமணமுறைகளை முழுவதுமாக எடுத்துரைக்கும் பாடல்கள் இரண்டே இரண்டு மட்டும் உள்ளன. அவை இரண்டும் அகநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. (அகநானூறு: 86, 136) அகம் 86வது பாடலை நல்லாவூர் கிழார் எழுதி அமைத்திருக்கிறார். அதில் ஒரு திருமணத்தில் நடந்தேறும் சடங்குகளை அப்படியே விளக்கியும் இருக்கிறார். அவை பின்வருமாறு: திங்களினைக் குற்றமில்லாத சிறந்த புகழை உடைய உரோகினி அடைந்த நன்நாளில் இல்லத்தில் உழத்தப்பருப்பு இட்டுச் சமைத்த பொங்கலுடன் மிக்க சோற்றை உறவினரும் மற்றவரும் உண்ணுகையினால் ஏற்படும் ஆரவாரம் இடையறாது கேட்க, வரிசையான கால்களையுடைய குளிர்ந்த பெரிய திருமணப்பந்தலில் புதிதாகக் கொண்டு வந்த மணலைப் பரப்பி வீட்டில் விளக்கை ஏற்றிவைத்து மாலைகளைத் தொங்க விட்டனர். மணத்தைச் செய்து வைக்கும் ஆரவாரம் உடைய மங்கல முதிய மகளிர் கூடி உன் கணவனை நீ பெரிதும் விரும்புகின்றவள் ஆவாய் எனச் சொல்லி மங்கல நீருடன் நனைந்த பூக்கள் நெற்கள் கூந்தலின் மீது பொருந்தி வாழ்த்தி தலைவனுடன் கூட்டினர். மேற்கூட்டப்பட்ட திருமண நிகழ்வில் தீவளர்க்காமலும் புரோகிதம் நடத்தாமலும் திருமணம் நடந்தேறியிருப்பது தெரியவருகிறது.

காப்பியங்கள் சுட்டும் திருமணம்

அகநூல்களில் ஒருவரையொருவர் கண்டு பழகி மணம் செய்யும் முறை சிறப்பு பெற்றதாகவே விளங்கியிருக்கிறது. அடுத்து வந்த காலத்தில் தோன்றிய சிலம்பில் கோவலனும் கண்ணகியும் ஒருவரை ஒருவர் அதுவரைக் காணாது திருமணத்தின் போது தான் காண்கின்றதாக சிலம்பு தெரிவிக்கிறது. அவர்களை மணமக்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் முன்னர் அவர்களுக்கிடையே பொருத்தம் பார்த்து இருவீட்டாரும் கலந்து பேசி சந்திரன் உரோகினியைச் சேருகின்ற வேளை திருமணம் நடைபெற்றதாகவும் குறிப்பிடுகின்றது.

**“அவரை
இருபெருங் குரவரும் ஒரு பெரு நாளால்
மண அணி காண மகிழ்ந்தனர்” (சிலப்பதிகாரம், 40-43)**

மேற்கண்ட பாடல் வரிகள் கோவலன் கண்ணகி பெற்றோர் இருவரையும் ஒரு நல்ல நாளில் மணக்கோலத்தில் காண விரும்பினர் என்பது தெளிவாகிறது. சிலப்பதிகார காலத்தில் இருவீட்டார் கலந்து பேசப்பட்ட பின்னர் திருமணம் உறுதி செய்யும் போக்கு இருந்திருக்கின்றது. அது இன்னும் பின்பற்றப்படும் வருகிறது. இன்றைய காலச்சூழலில் இருக்கக்கூடிய பரிசம் போடுதல், அதனை ஊரார்க்கு அறிவித்தல் குறிப்பிட்ட நாளில் திருமணம் என்பதைக் குறிப்பிடும் மரபும் சிலம்பில் காணமுடிகிறது. அந்தணர் மந்திரம் ஓத மணமகன் தாலி கட்ட பார்ப்பன் வழி காட்ட அக்கினியை வலம் வருதல் போன்றவை கோவலன் கண்ணகி திருமணத்தில் கடைபிடிக்கப்பட்ட முதன்மை சடங்காக இருந்திருக்கிறது.

**“மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவலம் செய்வது காண்பார்கள் நோன்பு என்னை” (சிலப்பதிகாரம், 52-53)**

திருமண நேரத்தில் மணமக்களைச் சுற்றி மங்கலப் பொருளான மலர், சந்தனம், அகிற்புகை, மாலை, மஞ்சள், குங்குமம், விளக்கு, அணிகலன்கள், முளைப்பாலிகை, நிறைகுடம் முதலியன வைக்கப்பட்டு மணமக்களை வாழ்த்தும் பண்பாடு தலையான சடங்காக நடந்தேறியும் இருக்கிறது.

**“காதலற் பிரியாமல் கவவுக்கை நெகிழாமல்
தீது அறுக! என ஏத்திச் சின்மலர் கொடுதாவி” (சிலப்பதிகாரம், 61-62)**

உறவினர் ஒன்று கூடி இருவரையும் பிரியாது தீதற்ற வாழ்வு வாழ்க என்று மலர்தாவி வாழ்த்தும் உயர் பண்பாடு சிலப்பதிகாரத்தில் தென்படுகிறது. மணமகள் 12 ஆண்டும் மணமகன் 16 ஆண்டும் நிரம்பியவர்கள். அத்திருமணம் பெற்றோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டது. திருமணம் தொடங்கும் முன்பு அழகிய உடை உடுத்திய மகளிர் சிலர் யானை மீதேறி ஊர்வலம் வந்து மண வினையை அறிவிப்பர். பிறகு முரசொலிக்கும் சங்கு ஊதப்பெறும். மணகள் வாழ்நாள் முழுவதும் அணியவேண்டிய மங்கல அணியான தாலி யாவராலும் வாழ்த்துப்பெற வேண்டிப் பலரிடமும் எடுத்துச் செல்லப்பெறும். முதிய அந்தணர்கள் அருந்ததி போன்ற கற்புடைய கண்ணகிக்கும் கோவலற்கும் மணமுடித்தனர். இருவரும் தீவலம் வந்தனர். அன்றே திருமணம் முழுமை எய்தி நிறைவேற்றிற்று. இவ்வாறு கோவலன் கண்ணகி திருமணம் வைதீக சடங்குகள் மூலம் நடந்தேறியது என்பதனை இளங்கோவடிகள் புகார் காண்டத்தில் திருமணக்காட்சி என்னும் தலைப்பில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சிலப்பதிகார திருமண முறை தற்காலத்திலும் நடைபெறும் பழக்கத்தில் இருந்து வருவது கண்கூடான ஒன்று. குறிப்பிட்ட ஒரு சில சடங்குகள் காலத்தின் கோலத்தால் மறைந்தும் போயிருக்கின்றன.

சீவகசிந்தாமணி சுட்டும் திருமணம்

சீவகசிந்தாமணியில் சீவகன் செய்த அனைத்துத் திருமணமும் மாறியோ வலிதின் பற்றியோ மணம் முடித்ததாகக்காட்டப்படவில்லை. தொல்காப்பியம் சுட்டும் மரபினுக்கு ஏற்ப மரபில் கொஞ்சமும் மாறுபடாமல் கொடுத்தற்குரியோர் கொடுக்கக் கொள்குரிய மரபில் பெற்று மணம் முடித்தான் என்றே காட்டப்படுகிறது. சீவகசிந்தாமணியில் காட்டப்பட்ட அத்தனை திருமண முறைகளும் தமிழகத்தில் பழங்காலத்தில் நடைபெற்றவை போன்றே சுட்டப்படுகின்றன. மாமுது பார்ப்பன் மறைவழி காட்டத் தீவலம் வந்து திருமணக் கட்டிலிலே காந்தருவதத்தை ஏறினாள் என்றும்; இலக்கணைக்கும் சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளை ஒட்டியே திருமணம் நடைபெற்றது எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. சீவகன் பதுமையை மணந்த தன்மையை சோதிடன் குறித்த நன்னாளில் மணக்கோயிலில் மங்கை நல்லார் மங்கல வாழ்த்துக் கூறி மணமக்களாகிய சீவகன், பதுமை ஆகியோர் முன் கைகளில் காப்பு நாண் கட்டினர். பின்னர் மகளிர் யானைக் கன்றின் எருத்தத்தின் மீது ஏற்றி வந்த நீரால் சீவகனை நீராட்டி அவனுக்கு ஒப்பனை செய்தார்கள். அவ்வாறே பதுமையையும் அலங்கரித்தார்கள். பின்பு பதுமையின் பெற்றோர் உடனிருந்து அவ்விருவர்க்கும் திருமணம் முடித்தனர் என்பதையும் பார்க்க முடிகிறது. மணமகளின் தந்தை மணமகனுக்குத் தன் மகளைத் தருகின்ற போதே சீதனப் பொருளைக் கொடுப்பதும் அக்கால வழக்கம் என்பதும் அறியப்படுகின்றது. குபேர மித்திரன் குணமாலையைச் சீவகனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்த பொழுது இளைய மகளிர் எழுநூற்றுவருடன் கோடி செம் பொன்னையும் வேறு சீதனங்களையும் அளித்த செய்தியும் சீவக சிந்தாமணியில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சீவகசிந்தாமணியின் ஆசிரியர் தன்னுடைய காவியத்தில் ஒருவனுக்கு எண்மர் எனக் காட்டினாலும் பழந்தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டை மனதில் அப்படியே நிறுத்தி எண்மரையும் திருமணச் சடங்கிற்கு உட்படுத்தி இருப்பது தமிழ் மரபில் அவருக்கு இருந்த ஆர்வமே எனலாம்.

பக்தி இலக்கியங்கள் சுட்டும் திருமணம்

வாழ்க்கையின் இன்றிமையாத கட்டமாகிய திருமணத்தின் போது பல்வேறு சடங்குகளை மேற்கொள்ளும் வழக்கத்தை பக்தி இலக்கியங்களிலும் காண முடிகிறது. திருமணத்திற்கு ஏற்ற நாளைத் தெரிதல் செய்து பின்னர் ஒரு நல்ல நாளில் வண்ண முளைப்பாரி எடுத்தல் திருமணத்தில் தனித்தொரு சடங்காக நடந்துள்ளதை பெரியபுராணம் தெளிவாக்கியிருக்கிறது.

**“மங்கல வினைகள் எல்லாம்
புகழ்ச்சியாய் பொலிந்து தோன்ற
இகழ்ச்சி ஒன்றானும் இன்றி
ஏந்து பூ மாலைப் பந்தர்**

நிகழ்ச்சியின் மைந்தர் ஈண்டி

நீர் முளை சாத்தினார்கள்” - பெரி.தகு.பா.11

திருமண சடங்கில் திருமாங்கல்யம் அணிவித்தலை பக்தி இயக்கக் காலத்தில் காணமுடிகிறது.

“பூம்புனை கண்ணிப் புனிதனோடு என் தன்னை

காப்பு நான் கட்டக் கணாக் கண்டேன் தோழி நான்” நா.தி.பா.6:1

இசைக்கருவிகள் முழங்க மங்கல நூலில் பொன்னாலாகிய தாலியை மணமகனின் கழுத்தில் அணியும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. இத்தாலியை மங்கல நூல் என்றும் பொற்காப்பு நான் என்றும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மங்கல நாணைப் பூட்டிய பின்னர் மணமகளை ஏற்றுக் கொண்டமைக்கு அறிகுறியாக மணமகன் மணமகள் கையைப் பற்றுதலைப் பாணிக்கிரகணம் என அழைத்திருக்கின்றனர். அடுத்து எரிவலம் வரும் வழக்கம் அதன் பின்பு அம்மி மிதிக்கும் வழக்கமும் நடைபெற்றிருக்கிறது. பின்னர் மணமக்கள் மங்கல வீதிவலம் வருவர். இவ்வாறு திருமணத்தின் முன்னரும் பின்னரும் பல்வேறு சடங்குகள் நிகழ்தல் பெற்றமையைப் பக்தி இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வேதநாயக சாஸ்திரியாரும் அவர் காலத்தில் நடைபெற்ற திருமணச் சடங்குகளை முறைப்படுத்தியிருக்கிறார். பந்தல்காலில் சந்தனமும் மஞ்சளும் ஒருங்கே தடவி குழை ஆடி செம்மண் பூசுவதும், பருத்திக் கொட்டையும் நெல்லையும் போட்டுப் பாலையும் குழியிலே ஊற்றி பொருத்தம் பார்க்கும் வழக்கம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வெற்றிலையோடு அருகம்புல் பருத்தி மங்சள் சுண்ணாம்பு இவற்றைச் சேர்த்த கரைசலைக் கொண்டு ஆலாத்தி எடுப்பதும் வழக்கத்தில் இருந்ததாகக் கூறியிருக்கிறார். வேத.பா.100-107

இன்றையக் காலக்கட்டத்தில் திருமணம்

காரண காரியங்களால் திருமணச் சடங்குகள் தற்போது பல்வேறு நிலைகளில் குறைக்கப்பட்டு பேருக்கு திருமணம் என்ற அளவில் தான் சமுதாயத்தில் நடந்தேறுகிறது. மணமகளிடம் மணமகன் வீட்டார் வாங்கும் வரதட்சணை அனைத்துத் திருமணங்களிலும் முக்கிய சடங்காகக் கடை பிடிக்கவும்படுகிறது. ஒரே சாதிக்குள் திருமணம் செய்து கொள்ளும் முறை மாறி கலப்புத் திருமணம் நடந்தேறி வருகிறது. திருமணத்தை பெற்றோர் செய்து வைத்த காலம் மாறி இன்னல்களில் பெண்ணை தன் திருமணத்தை (பதிவு திருமணம்) முடிவு செய்து கொள்ளப்படுகின்ற மாற்றத்தை இன்று சமூகம் பெற்றுள்ளது என்பதை டி.செல்வராசின் “மலரும் சருகும்” புதினத்தின் வழி அறியமுடிகிறது. தொடக்கக்காலத்தில் திருமணத்தில் சடங்குகள் விரிவாக இல்லை என்றே கருத நேரிடுகிறது. ஒரு காலத்தில் ஒன்றிரண்டு சடங்குகளோடு மட்டுமே திருமணம் எளிய நிகழ்ச்சியாகவே நடந்தது போல இன்றைய காலக் கட்டம் அதே நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருப்பதாகவே கருத நேரிடுகிறது. வரதட்சணை என்பது பெண்ணுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பங்கு என்றும், கண்டிப்பாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்றும் பெண்ணும் பெண்ணைப் பெற்ற பெற்றோர்களும் உணரக்கூடிய அளவிற்கு திருமணத்தில் வரதட்சணைப் பழக்கம் மக்களிடையே ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது என்று “உறவு ஒன்று வேண்டும்” என்ற நாவலில் அனூராதா ரமணன் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்.

நிறைவுரை

சிலம்பு காலத்தில் சுட்டிப்படுகின்ற திருமணம் களவின் வாரா திருமணமாகக் காட்டப் படுவதோடல்லாமல் அத்திருமணமே முழுமை பெற்ற திருமணமாக இலக்கிய உலகில் சஞ்சாரமும் செய்கிறது. மண உறவு என்பது எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதனை இலக்கியங்கள் சுட்டும் சடங்கு முறைகளின் வழி அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் முறைப்படுத்தப்பட்ட திருமணம் சங்ககாலத்தில் இருந்து படிப்படியாகச் சடங்குகளைத் தன்னகத்தே பெற்று காப்பியக்காலத்தில் அது தழைத்து வளர்ந்து செல்வாக்கும் பெற்றிருக்கிறது. பக்தி இயக்கக்காலத்தில் மேலும் பதிய பல சடங்குகளைப் பெற்று வளர்ந்திருக்கின்றது.